

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 100.527 van 5 november 2001
in de zaak A. 95.423/VII-22.880**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat M. DE CLIPPELE,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Coupure 383

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
 Binnenlandse Zaken.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slovaakse nationaliteit, op 11 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 24 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 juli 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 10 november 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN DER HAERT, die, loco advocaat M. CLIPPELE, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing vraagt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 11 april 2000 en verklaarde zich op 12 april 2000 vluchteling.

1.2. Op 24 mei 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 14 juli 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 19 juni 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.

Betrokkene, van Slovaakse nationaliteit en Roma-origine, verklaart problemen te hebben gehad omwille van haar origine. Op 15 maart 2000 zou betrokkene op weg naar de winkel zijn lastiggevallen door vijf à zes jongeren. Ze zouden geroepen hebben dat ze haar zouden verkrachten en haar achterna gelopen zijn. Betrokkenes vader zou naar de politie gegaan zijn. Eén à twee weken later zou het ganse gezin tijdens een wandeling lastiggevallen zijn. Enkele jongeren zouden daarbij betrokkenes vader geslagen hebben. Betrokkenes vader zou voor verzorging naar het ziekenhuis gevoerd zijn en zou ook naar de politie gegaan zijn. Op 4 april 2000 zou betrokkene opnieuw zijn lastiggevallen door twee jongeren. Zij zouden haar geschopt en beledigd hebben.

Verder verklaart betrokkene dat zij door andere kerkgangers de kerk zou zijn uitgepest en de diensten op straat zou hebben moeten volgen, dat zij omwille van haar origine niet de kans zou hebben gekregen te studeren en dat zij gediscrimineerd zou worden in winkels, discotheken en bars. Op 11 april 2000 zou betrokkene samen met haar ouders (OV. 4.957.705) en haar twee zussen Slovakije verlaten hebben. Op 12 april 2000 zou zij in België zijn aangekomen, waar zij dezelfde dag asiel aanvraagde.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaringen voor het Commissariaat-generaal een aantal tegenstrijdigheden vertonen met eerder door haar afgelegde verklaringen en met de verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal door haar ouders. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van betrokkene beweringen ernstig ondermijnd.

Zo haalde betrokkene voor beide asielinstanties een incident aan waarbij het ganse gezin betrokken was. Het gezin zou tijdens een wandeling door het park zijn lastiggevallen en betrokkene vader zou geslagen zijn. Betrokkene ouders haalden dit incident noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch voor het Commissariaat-generaal aan. Aangezien het hier om een ernstig feit gaat, zou toch redelijkerwijs verwacht mogen worden dat ook betrokkene ouders het feit zouden aanhalen.

Bovendien vertonen betrokkene opeenvolgende verklaringen over dit feit enkele tegenstrijdigheden. Betrokkene verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat het gezin boodschappen aan het doen was in Presov. Voor het Commissariaat-generaal stelde zij echter dat zij aan het wandelen waren in het park van Petrovany (verhoorverslag Commissariaat-generaal p. 4). Daarnaast verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij werden lastiggevallen door een bende van vijftien à twintig personen, terwijl zij voor het Commissariaat-generaal stelde dat zij werden belaagd door vier à vijf personen (verhoorverslag Commissariaat-generaal p. 4). Verder stelde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij de politie belden en dat die onmiddellijk ter plaatse kwam. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde zij dat zij de politie niet gebeld hebben, maar dat haar vader de volgende dag zelf naar het politiebureau gegaan is (verhoorverslag Commissariaat-generaal p. 6).

Tenslotte verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar vader geen medisch attest kreeg en daardoor geen klacht kon indienen bij de politie. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde zij echter dat haar vader wel een medisch attest kreeg (verhoorverslag Commissariaat-generaal p. 5).

Wat de poging tot verkrachting betreft moet worden opgemerkt dat betrokkene dit voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet aanhaalde. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat haar vader de dag na de poging tot verkrachting naar de politie gegaan is (verhoorverslag dochter Commissariaat-generaal p. 3). Betrokkene vader stelde echter dat hij de volgende dag naar de politie ging om klacht in te dienen (verhoorverslag vader Commissariaat-generaal p. 1). Verder verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat zij op weg was naar de winkel toen zij werd lastiggevallen (verhoorverslag dochter Commissariaat-generaal p. 2). Betrokkene moeder verklaarde daarentegen dat haar dochter (betrokkene) op dat moment onderweg was naar een discotheek (verhoorverslag moeder Commissariaat-generaal p. 1).

Wat betreft het incident op 4 april 2000 dient opgemerkt te worden dat betrokkene ouders het voor geen van beide asielinstanties aanhaalden. Volgens betrokkene verklaringen zouden haar ouders er wel van op de hoogte zijn. Betrokkene vader wou immers naar de politie gaan, maar haar moeder raadde dat af en het zou voor betrokkene vader ook de aanleiding zijn geweest voor het vertrek uit Slovakije (verhoorverslag Commissariaat-generaal p. 7). Bovendien vermeldde betrokkene zelf het incident ook niet voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierdoor kan in ernstige mate getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van het incident.

De overige problemen die betrokkene aanhaalde ter staving van haar asielrelaas (de problemen in de kerk, winkel en discotheek en op school) zijn op zich niet ernstig genoeg om beschouwd te kunnen worden als een daadwerkelijke systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken enkel het incident met haar ouders vermeldde en dat zij haar eigen problemen (de poging tot verkrachting en het incident op 4 april 2000) niet aanhaalde.

Gezien bovenstaande kan in hoofde van betrokkene aldus niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Het door betrokkene neergelegde document (paspoort) is niet van die aard om bovenstaande te wijzigen aangezien het enkel betrekking heeft op haar identiteit.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 24 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het eerste middel een schending aanvoert van de rechten van verdediging en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de zorgvuldigheidsplicht, doordat zij tijdens het interview niet werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheden en bijgevolg niet de gelegenheid kreeg een plausibele verklaring te geven voor deze contradicties;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat te stellen dat dit op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaat; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat het middel, in zoverre het is gesteund op een schending van de rechten van verdediging, faalt naar recht;

Overwegende dat, in het raam van de door de verzoekende partij aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, op de commissaris-generaal niet de plicht rust om een kandidaat-vluchteling te confronteren met tegenstrijdigheden, vaagheden of ongeloofwaardigheden; dat het zorgvuldigheidsbeginsel enkel betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing moet stoelen op een correcte feitenvinding; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede middel de schending aanvoert van artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van

de bestuurshandelingen en van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, alsook van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek van de zorgvuldigheidsplicht, doordat de commissaris-generaal nalaat de vrees voor vervolging van de verzoekende partij in haar land van herkomst te toetsen en zonder gegronde motieven stelt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij kennelijk ongegrond is; dat de verzoekende partij stelt dat meer bepaald, de commissaris-generaal zich niet voldoende heeft geïnformeerd over de situatie van de Roma in Slowakije; nu uit een rapport van het US Department of State van 1999 en uit de eindbesluiten van het Committee on the Elimination of Racial Discrimination van 2000 blijkt dat de Roma-bevolking in Slowakije wordt gediscrimineerd en dat de autoriteiten weigeren hen de nodige bescherming te bieden;

Overwegende dat artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A (2) van het verdrag van Genève niet dienstig kan invoeren; dat het middel, in zoverre het betrekking heeft op een schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève niet ontvankelijk is;

Overwegende dat, inzake de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is; dat een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is; dat omgekeerd dan ook, wanneer men in staat is een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, dit betekent dat de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden; dat, nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat de verzoekende partij verder meent dat de bestreden beslissing artikel 52 van de Vreemdelingenwet schendt; dat genoemd artikel 52 de minister van Binnenlandse Zaken de bevoegdheid toekent in bepaalde omstandigheden bepaalde vreemdelingen die zich vluchteling hebben verklaard, al dan niet toe te laten in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen krachtens de artikelen 63/2 en 63/3 van de Vreemdelingenwet deze beslissing kan bevestigen, na dringend beroep; dat in casu de commissaris-generaal de

beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken heeft bevestigd; dat echter niet wordt ingezien, en de verzoekende partij verduidelijkt dit ook niet, op welke manier de bestreden beslissing welk onderdeel van artikel 52 zou hebben geschonden; dat het middel niet de voldoende duidelijke omschrijving van de vermeende overtreden rechtsregel bevat noch voldoende duidelijk de wijze omschrijft waarop de bestreden handeling die regel zou hebben geschonden; dat dit onderdeel van het tweede middel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden en niet ontvankelijk is;

Overwegende dat, wat betreft de ingeroepen schending van de zorgvuldigheidsplicht, de commissaris-generaal in de bestreden beslissing besluit tot de bedrieglijkheid en de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag van de verzoekende partij, enerzijds, omdat verscheidene tegenstrijdigheden kunnen worden geconstateerd inzake de gebeurtenissen van 15 maart 2000 en 4 april 2000, en anderzijds, omdat de overige door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging vormen; dat de verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheden niet poogt te verklaren en niet betwist dat haar asielaanvraag bedrieglijk is; dat dit niet-bestreden motief in redelijkheid de beslissing van de commissaris-generaal kan dragen; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vijf november tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.